

STRÁŽKYŇA STRATENÝCH MIEST 2

Tajomstvo pegorožca

SHANNON MESSENGER

STRÁŽKYŇA STRATENÝCH MIEST 2

SHANNON MESSENGER

STRÁŽKYŇA STRATENÝCH MIEST 2

Tajomstvo pegorožca

Preložila Zuzana Trstenská

Tajomstvo pegorožca

Shannon Messenger

KEEPER OF LOST CITIES: EXILE

Copyright © 2013 by Shannon Messenger

All rights reserved

Translation © 2026 by Zuzana Trstenská

Jacket design by Karin Paprocki

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0984-4

*Venujem Liese Abramsovej Mignogne,
mimoriadnej redaktorky
(a pravdepodobne aj OZAJSTNEJ Batgirl).*

Úvod

Sophie s roztrasenými rukami zdvihla zelenú fľaštičku. Jeden dúšok znamenal život aj smrť – a to nielen pre ňu.

Pre Prentica.

Pre Aldena.

Zahľadela sa na číru tekutinu obmývajúcu sklenené steny nádoby, potom vytiahla krištáľovú zátku a priložila si fľaštičku k perám. Stačilo len prehltnúť jed.

No dokáže to?

Dokázala by sa vzdať všetkého, aby sa postarala o nápravu?

Vedela by v opačnom prípade žiť s pocitom viny?

Tentoraz bola voľba na nej.

Žiadne ďalšie odkazy.

Žiadne ďalšie stopy.

Nasledovala ich až sem a teraz to bolo iba na nej.

Viac nebola bábkou Čiernej labute.

Bola pokazená.

Nezostalo jej nič okrem dôvery.

Jeden

„**S**tále nemôžem uveriť, že stopujeme bigfoota,“ zašepkala Sophie s očami upretými na obrovskú stopu v blate. Každý mohutný prst bol široký ako jej ruka a odtlačok vytvoril hlbokú kaluž plnú bahna.

Dex sa zasmial a na lícach sa mu objavili dve dokonalé jamky. Postavil sa na špičky, aby preskúmal škrabance na kôre neďalekého stromu. „Naozaj si ľudia myslia, že v lese pobehuje obrovský chlpáč, ktorý sa ich snaží zožrať?“

Sophie sa odvrátila a zakryla si tvár blondavými vlasmi, aby zamaskovala rumenec na lícach. „Je to šiši, však?“

Uplynul takmer rok, odkedy zistila, že je elfka, a presťahovala sa do Stratených miest, ale z času na čas na to zabudla a zareagovala ako človek. Vedela, že sasquatchovia sú v skutočnosti len vysoké zelené chlpaté stvorenia s guľatými očami a nosmi pripomínajúcimi zobák – v minulosti s nimi dokonca pracovala na pastvinách v Skrýšopoli, čo bolo obrovské panstvo a zvieracia rezervácia, ktorú teraz považovala za svoj domov. No bolo ťažké hodiť za hlavu všetko, čo sa počas svojho ľudského života naučila a dozvedela. Zvlášť, keď mala fotografickú pamäť.

Nad hlavami im zadunel hrom a Sophie nadskočila.

„Toto miesto sa mi nepáči,“ zamrmal Dex a cestou k Sophie modrozelenými očami skúmal stromy naokolo. Vlhký, ťažký vzduch mu prilepil svetlomodrá tuniku k chudým rukám a sivé nohavice mal celé od blata. „Nájdime ho a vypaďme odtiaľto.“

Sophie súhlasila. Temný les bol nepreniknuteľný a divoký. Pripadal jej ako miesto, kde sa zastavil čas.

Husté paprade pred nimi zašumeli a svalnatá sivá ruka zozadu chytila Sophie. Nohy jej viseli nad zemou a do tváre jej udrel pižmový zápach goblinieho potu, keď jej do pol pásu nahý telesný strážca strčil Dexa za seba, vytasil zakrivený meč z pošvy na boku a namieril ho na vysokého blondavého elfa v tmavozelenej tunike, ktorý sa vypotácal zo steny lístia.

„Pokoje, Sandor,“ povedal Grady a ustúpil od leskej čepele čierneho meča. „To som len ja.“

„Prepáč.“ Sandorov vysoký hlas Sophie vždy pripomenul čipmanka. Mierne sa uklonil a sklonil zbraň. „Nerozpoznal som tvoj pach.“

„To je pravdepodobne preto, lebo som práve strávil dva desať minút plazením sa po sasquatchovom brlohu.“ Grady si privoňal k rukávu a rozkašľal sa. „Fúúú... Edaline sa veru nepoteší, keď prídem domov.“

Dex sa zasmial, ale Sophie bola príliš zaneprázdnená pokusmi vymaniť sa zo Sandorovho zovretia.

„Teraz ma už môžeš pustiť!“ Len čo sa jej nohy dotkli zeme, nahnevane odpochoďovala, prebodla Sandora pohľadom a pritom sa snažila vytiahnuť si zo zadnej časti tela nohavičky, ktoré sa jej tam zarezali, keď ju tak necitlivo zdrapil a zdvihol. „Nejaké stopy po sasquatchovi?“

„Brloh je už nejaký čas prázdny. A tipujem, že ani vy ste nemali veľa šťastia pri hľadaní stôp.“

Dex ukázal na škrabance, ktoré skúmal na kôre. „Vyzerá to, že vyliezol na tento strom a odtiaľ sa presunul po konároch. Nedá sa zistiť, ktorým smerom sa vybral.“

Sandor zavetril svojím širokým, plochým nosom. „Mal by som odviesť slečnu Fosterovú domov. Je príliš dlho na otvorenom priestranstve.“

„Som v poriadku! Sme uprostred lesa a okrem Rady nikto nevie, že sme tu. Nemusel si sem ani chodiť.“

„Idem tam, kam ideš ty,“ odvetil Sandor rázne, zasunul meč do pošvy a prešiel si rukami po vreckách čiernych vojenských nohavíc, aby skontroloval ostatné zbrane. „Beriem svoju úlohu veľmi vážne.“

„Očividne,“ zamrmľala Sophie. Vedela, že Sandor sa ju len snaží chrániť, ale neznášala, keď bol nablízku. Bola to dva metre vysoká neustála pripomienka, že únoscovia, ktorým s Dexom o vlások unikli, stále niekde číhali a čakali na správny okamih, aby podnikli ďalší krok...

Navyše sa hanbila, že ju neustále nasledoval ultrapanoidný goblin. Dúfala, že keď sa začne škola, bude mať s osobnou ochranou pokoj. No keďže jej z prázdnin ostávali necelé dva týždne a Rada sa dostala pri nasledovaní stôp do slepej uličky, vyzeralo to, že jej statný, trochu mimozemsky vyzerajúci tieň s ňou pôjde aj do Luxaeterny.

Snažila sa Aldena presvedčiť, aby ju sledoval pomocou kryštálového prívesku, ktorý mala zavesený na krku, ale on jej pripomenul, že únoscovia minule nemali problém jej ho strhnúť. A hoci tento prívesok mal posilnené šnúrinky a niekoľko ďalších bezpečnostných opatrení, odmietol zveriť jej život do rúk neživej ozdoby. Potlačila povzdych.

„Potrebujeme Sophie tu s nami,“ povedal Grady Sandorovi a rýchlo Sophie objal, aby ju upokojil. „Cítiš niečo?“ spýtal sa jej.

„Nie v blízkosti. Môžem však skúsiť rozšíriť svoj dosah.“ Odstúpila od neho, zavrela oči a položila si ruky na spánky, aby sa lepšie sústredila.

Sophie bola jediná telepatka, ktorá dokázala vystopovať myšlienky až na ich presné miesto – a jediná, ktorá dokázala čítať myšlienky zvierat. Ak by dokázala zachytiť myšlienky sasquatcha, mohla by ich sledovať až k miestu, kde sa skrýval. Stačilo len *počúvať*.

Jej koncentrácia sa nad krajinou rozprestrela ako neviditeľný závoj. Cvrlikanie a vŕzganie lesa sa zmenilo na tiché bzučanie, keď jej myseľ zaplnili „hlasy“. Melodické myšlienky vtákov na stromoch. Tiché myšlienky hlodavcov v zemi. Ďalej, na malej lúke, boli pokojné myšlienky lane a jej mláďaťa. A ešte ďalej, v hustejších častiach podrastu, boli tajomné myšlienky veľkej pumy, ktorá pozorovala svoju korisť.

No žiadna stopa po ťažkých, burácajúcich myšlienkach sasquatcha.

Sústredila sa na zasnežené hory. Vzdialenosť bola veľmi veľká, takže väčšina telepatov by to nedokázala, ale keď volala o pomoc, aby ju zachránili pred únoscami, dosiahla oveľa ďalej – a to bola v tom čase napoly pod vplyvom omamných látok. Preto ju prekvapilo, keď sa jej telo roztriaslo od námahy.

„To je v poriadku, Sophie,“ oslovil ju Grady a stisol jej plece. „Nájdeme iný spôsob.“

Nie.

Preto ju Grady vzal so sebou na túto záchrannú akciu aj napriek Sandorovým početným obavám o jej bezpečnosť. Už trikrát sa pokúsil chytiť tohto zvera, ale zakaždým sa vrátil domov s prázdnyimi rukami. Spoliehal sa na ňu.

Vytrhla si uvoľnenú mihalnicu – jej nervózny zlozvyk – a sústredila sa zo všetkých síl. Pred očami jej blikali bodky

svetla a každú z nich sprevádzala bodavá bolesť, ktorá jej vyrážala dych. Utrpenie však stálo za to, keď zachytila skoro nebadateľný náznak myšlienky. Rozmazaný obraz rieky s machom porastenými zelenými skalami a bielou, zurčiacou vodou. Bola jemnejšia ako myšlienky sasquatcha, ktorých sa dotkla, keď cvičila v Skryšopoli, ale táto myšlienka bola rozhodne príliš zložitá na to, aby patrila niektorému z bežných lesných zvierat.

„Je to týmto smerom,“ povedala Sophie a ukázala na sever. Potom prudko vyrazila medzi stromy. Bola rada, že si obula ľahké čižmy namiesto elegantných balerínok, ktoré zvyčajne nosila dokonca aj k jednoduchej béžovej tunike a hnedým nohaviciam. Dex sa za ňou rozbehol a strapaté svetloryšavé vlasy mu nadsakovali, keď sa prispôboval jej tempu. „Stále nechápem, ako to robíš.“

„Nie si telepat. Ja zasa ani netuším, ako dokážeš všetky tie technopatické veci.“

„Psst, začujú ťa!“

Dex ju prinútil sľúbiť, že nikomu nepovie o jeho novoobjavenom talente. Dáma Alina, riaditeľka Luxaeterny, by mu nedovolila zúčastniť sa na testoch na odhalenie schopností, keby vedela, že sa uňho už nejaká prejavila, a Dex stále dúfal, že sa u neho objaví „lepší“ talent, aj keď bolo nesmierne vzácne mať viac ako jednu schopnosť.

„Si trkvas,“ oznámila mu Sophie. „Technopatia je super.“

„Tebe sa to ľahko hovorí. Nie je fér, že ty si telepatka a uštedrovačka.“

Sophie pri poslednom slove vystrúhala grimasu.

Keby to bolo na nej, túto nebezpečnú schopnosť by bez váhania zahodila. No keď sa talenty raz aktivovali, nedali sa len tak vypnúť. Skúšala to. Mnohokrát.

Sophie páľili svaly, keď sa terén zmenil na strmší a studený vzduch nasiaknutý dažďom ju štípal v pľúcach, ale beh jej robil dobre. Od únosu ju všetci držali zavretú, aby ju ochránili pred nebezpečenstvom. V skutočnosti to znamenalo, že sa cítila ako väzeň, zatiaľ čo zlosynovia boli na slobode.

Táto myšlienka ju poháňala vpred, akoby sa stačilo len viac snažiť, aby sa dostala dostatočne ďaleko od svojich problémov a tie by konečne zmizli. Alebo aspoň dostatočne ďaleko od Sandora, hoci goblin bol vzhľadom na svoju mohutnú postavu prekvapivo obratný. Nikdy sa jej ho nepodarilo zbaviť, hoci to stále skúšala.

Cesta sa smerom k horám zužovala a po niekoľkých minútach stúpania sa stočila na západ a skončila sa pri žblnkajúcom potoku. Nad skalami sa vznášali biele obláčiky hmly, ktoré dodávali vode, kľukatiacej sa po skalnatých úpätiach, strašidelnú atmosféru.

Sophie sa zastavila, aby polapila dych, a Dex sa zohol, aby si pretiahol nohy. Grady so Sandorom ju dobehli, keď kontrolovala polohu sasquatcha.

„Máš sa držať pri mne,“ pošťazoval sa Sandor.

Sophie ho ignorovala a ukázala na zasnežené vrchy. „Je tam hore.“

Myšlienky boli teraz ostrejšie a naplňali jej myseľ šokujúco živou scénou. Každý malý lístok na čipkovaných papradiach bol krištáľovo čistý a ona takmer cítila, ako jej chladná voda špliecha na kožu a vietor jej štekľí líca. Naozaj podivná však bola tá teplá pokojnosť, ktorá obklopovala jej vedomie. Nikdy predtým nezažila takú čistú emóciu – najmä od bytosti, ktorá bola tak ďaleko.

„Viac sa nerozdelíme,“ nariadil Grady, keď začali stúpať popri potoku vyššie do hôr. „Túto časť lesa nepoznám.“

Sophie to vôbec neprekvapilo. Stromy a paprade boli také husté, že tam už veľmi dlho nevstúpil nikto – ani človek, ani elf.

Mäkký zelený mach pokrýval zem a tlmil ich kroky. Bol však aj klzký, a keď sa Sophie po tretíkrát pošmykla, Dex ju chytil za zápätie a nepustil. Teplo jeho ruky preniklo cez látku jej rukáva a Sophie mala pocit, že by sa mala odtiahnuť. No pomáhal jej udržať rovnováhu, čo jej uľahčovalo sústrediť sa na to, čo si sasquatch myslí.

Zviera muselo byť, pretože Sophie sa v žalúdku rozhostil pocit uspokojenia, akoby práve zjedla extra porciu cukríkov marshmallow.

Ponáhľala sa dopredu – bála sa, že teraz, keď je sýty, sa pohne ďalej – a nechtiac šliapla na spadnutú vetvu.

Prááááááásk!

Po celom tele jej naskočila husia koža, a hoci vedela, že tá emócia nie je jej, Sophie nedokázala ignorovať ten mrazivý strach. Nemala tušenie, čo to znamená, ale nemala čas na to, aby o tom premýšľala. Z obrazov, ktoré jej prebleskli hlavou, usúdila, že sasquatch sa rozbehol.

Vytrhla ruku z Dexovho zovretia a vyrazila za ním.

Zviera bežalo tak rýchlo, že sa jeho myšlienky rozmazali. Sophie sa sústredila na to, aby nasmerovala energiu zo svojho jadra do nôh, ale aj s touto dodatočnou silou cítila, ako sa sasquatch stále viac a viac vzdáva. Utečie jej – pokiaľ nenájde spôsob, ako zvýšiť svoju rýchlosť.

Mozgový tlak.

Nebola nadšená, keď zistila, že dokáže používať neuveriteľne vzácnu schopnosť telepatie. No keď vtlačila teplú energiu, ktorá jej hučala v hlave, do nôh a pocítila, ako jej svaly zaplavila obrovská vlna sily, zrazu bola vďačná za zvláštne fungovanie svojho mozgu, aj keď jej to zhoršilo

bolesť hlavy. Nohami sa sotva dotýkala zeme, kým bežala po rozmočenej pôde, a nechala Dexa, Sandora aj Gradyho ďaleko za sebou.

Myšlienky sasquatcha sa opäť vyjasnili.

Doháňala ho.

Dodatočná energia však nevydržala tak dlho, ako očakávala, a keď jej sily vyprchali, zistila, že sa sotva dokáže potáčať dopredu.

Všetko je v poriadku, vyslala myšlienku tvorovi a zúfalo vtlačila slová do jeho mysle. Nechcem ti ublížiť.

Sasquatch zamrzol.

Jeho myšlienky sa stali zmätenou zmesou emócií a Sophie nedokázala porozumieť ani jednej z nich. Využila však jeho chvíľkovú nehybnosť a zmobilizovala posledné zvyšky energie, aby sa dopotácala k úzkemu otvoru v hustom zelenom poraste. Cítila sasquatcha na druhej strane stromov.

Čakať na ostatných by bolo bezpečnejšie, ale kto vedel, ako dlho tvor počká? A v tej chvíli sa jej zdal pokojný. Zvedavý.

Tri hlboké nádychy jej dodali odvahu. Potom Sophie vykročila na čistinu.

Dva

Sophie zalapala po dychu a ten zvuk sa odrazil od kruhu stromov. Zažmurkala, aby sa uistila, že ju neklame zrak.

Niekoľko krokov pred ňou stál trblietavý bledý kôň s rozťahnutými operenými krídlami. Nebol to pegas – z kníh, ktoré prečítala v Skrýšopoli, vedela, že tie sú menšie a robustnejšie, s tmavomodrými škvrnami a tmavomodrou hrivou. Tento kôň mal vlnitú striebornú hrivu, ktorá mu stúpala po krku a rozdeľovala sa okolo rohu bielej a striebornej farby, ktorý mu trčal z čela ako jednorožcovi. Lenže jednorožce, ktoré už videla, nemali krídla.

„Čo si zač?“ zašepkala Sophie, keď sa zahľadela do hlbokých hnedých konských očí. Zvyčajne hnedé oči považovala za nevýrazné a nudné – najmä svoje vlastné –, ale tieto mali trblietavé zlaté škvrnky a dívali sa na ňu tak intenzívne, že nemohla odtrhnúť pohľad.

Kôň zaerdžal.

„To je v poriadku. Neublížim ti.“ Premietla mu obrazy seba samej, ako sa stará o iné zvieratá.

Kôň zadupal kopytami a zaerdžal, ale zostal na mieste a opatrne pozoroval Sophie.

Sústredila sa na jeho myšlienky a hľadala čokoľvek, čo by mohla použiť, aby jej dôveroval. Zložitosť jeho mysle bola šokujúca. Cítila, ako všetko vníma aj rýchlo vyhodnocuje, rovnako ako keď čítala myšlienky elfov. A mal nesmierne silné emócie. Teraz si vedela predstaviť, ako sa musí cítiť empati, a bola rada, že medzi nich nepatrí. Bolo ťažké rozlíšiť, ktoré pocity patrili jej.

„Tu si!“ ozvalo sa a Dex s dupotom vstúpil na čistinu. Zostal však stáť s otvorenými ústami, keď kôň so zaerdžaním vzlietol do vzduchu.

„To je v poriadku,“ zavolala Sophie. „Je to priateľ.“

Priateľ.

Len čo vyslala toto slovo, kôň zamrzol, vznášajúc sa nad nimi. Sophie hlavou prebehli desiatky obrazov. Potom ju takmer zadusila nová emócia. Oči ju pálili a srdce zabolelo. Chvíľu jej trvalo, kým si tento pocit preložila.

„Si osamelý?“ zašepkala Sophie.

„To nie je sasquatch,“ zamrmal Dex.

„Áno, všimla som si,“ odvetila Sophie. „Vieš, čo to je?“

„Pegorožec,“ šepol za ňou Grady, čo vyvolalo v lietajúcom koňovi novú vlnu paniky.

Ďalší priateľ, vyslala mu Sophie myšlienku, keď sa vzniesol vyššie do oblakov.

Grady bol vlastne viac ako priateľ. Bol jej adoptívnym otcom. No z nejakého dôvodu jej robilo problém ho tak nazývať, hoci jej adopcia bola definitívne uzavretá.

Naozaj je to v poriadku, uistila pegorožca. *Nikto ti neublíži.*

Pegorožec zaerdžal, jeho myseľ sa sústredila na Sando-
ra – a na zbraň po jeho boku.

„Sandor, plašíš ho. Musíš ustúpiť.“

Sandor sa ani nepohol.

„Prosím,“ povedal mu Grady. „Nesmieme stratiť túto bytosť. Vieš, aká je dôležitá pre náš svet.“

Sandor si povzdychol a odišiel z lúky s reptaním, že je nemožné, aby vykonával svoju prácu.

„Je tento kôň naozaj taký dôležitý?“ spýtala sa Sophie a pozrela sa na oblohu.

„To si píš.“ Dexov hlas znel nepríjemne samolúbo. „Našli len jedného – v celých dejinách. Rada hľadá ďalšieho už celé stáročia.“

„Tisícročia,“ opravil ho Grady. „Počas celého nášho pobytu na tejto planéte sme sa snažili odhaliť všetky jeho tajomstvá. A potom, skutočne náhodou, do našich životov vstúpil nádherný pegorožec, čo nám dokázalo, že zem má ešte niekoľko es v rukáve. Odvtedy sa usilujeme nájsť ďalšieho. Nesmieme ho nechať uniknúť. Môžeš ho privolať k nám, Sophie?“

Tlak jeho prosby jej dopadol na plecía ako závažie, keď sľúbila, že to skúsi.

Bezpečie, vyslala myšlienku strachom paralyzovanému tvorovi a pridala obrázky, na ktorých sa starala o iné zvieratá, aby posilnila význam svojich slov. Potom mu premietla výjav, na ktorom pegorožec stojí vedľa nej na čistinke. *Pod' dolu.*

Keď pegorožec nezareagoval, pridala mentálny obraz, v ktorom hladkala pegorožcovu trblietavú hrivu.

Znovu ju zaplavila vlna osamelosti – tentoraz silnejšia. Starobylá bolesť. Potom pegorožec ešte raz zakrúžil a pristál tesne mimo Sophiinho dosahu.

„Neuveriteľné,“ hlesol Grady.

„Šikovné dievča,“ zašepkala Sophie.

„Dievča?“ spýtal sa Dex.

Sophie prikývla a premýšľala, odkiaľ to vedela. Bolo to takmer, akoby jej to pegorožec povedal...

„Pegorožec v Útočišku je žrebec!“ nadchol sa Grady a vytrhol ju z rozjímania. „Toto je objav storočia, Sophie!“

Sophie sa uškrnula a predstavila si výraz na tvári radcu Bronteho, keď sa dozvie túto správu. Opovrhoval jej ľudskou výchovou a jej spojením s Čiernou labuťou – tajnou skupinou rebelov, ktorí stáli za každou záhadou v Sophiinej minulosti – a vždy sa snažil dokázať, že nepatrí do ich sveta.

„Ehm... nechcem vám kaziť radosť,“ prerušil ich Dex, „ale ako ju dostaneme domov?“

Gradymu zmizol úsmev z tváre. „To je dobrá otázka. Postroj pre sasquatcha jej nebude sedieť, a aj keby som utekal domov, nemáme žiadnu ohlávku pre pegorožca.“

„Možno ju nepotrebujeme.“ Sophie sa zahľadela do kobyliných očí, ktoré ani nežmurkli od napätia, a opäť vyslala signál priateľstva. Potom natiahla ruku a pomaly urobila krok vpred.

„Opatrne,“ varoval ju Grady, keď samica pegorožca zaerdžala.

„Pokoј, dievča,“ zašepkala Sophie a s pohľadom upretým do kobyliných očí urobila krok vpred.

Pokojne.

Poslala jej záplavu obrazov, na ktorých hladkala rôzne zvieratá, a snažila sa jej tak vysvetliť, čo sa chystá urobiť.

Kobyła spracovala každú scénu a sústredila sa na Sophie. Zaerdžala.

Sophie dúfala, že to znamená „pokračuj“. Zadržala dych a pristúpila k tvorovi.

Prstami prešla po hladkej, chladnej srsti na kobylinom nose. Ligotavé zviera si odfrklo, ale neustúpilo.

„Dobré dievča,“ povedala Sophie a posunula prsty smerom k rohu. Hladila kobyľu po strieborných prameňoch hrivy a ostala prekvapená, že sú studené ako ľadové vlákna.

Kobyła vydala zvuk, ktorý znel ako tiché vzdychnutie. Potom sa otrela o Sophiino plece. Sophie sa zachichotala, keď ju vlhké nozdry poštekli na krku.

„Páčiš sa jej,“ zašepkal Grady.

„Je to pravda, krásavica? Páčim sa ti?“

Sophie prebehol mráz po chrbte, keď ju niečo pošteklo vo vedomí. Čím dlhšie jej to vírilo v hlave, tým viac to naberalo tvar, až sa z toho sformovalo jedno slovo.

Priateľka.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Grady, keď Sophie o krok cúvla a zavrtela hlavou.

„Prepáč, len nie som zvyknutá na to, aká silná je jej myseľ.“ Pohládila kobyľu po lesklej tvári a snažila sa pochopiť, čo sa práve stalo.

Naučila sa od nej kobyľa toto slovo? Bolo to možné?

„Myslíš, že mi dovoľí, aby som sa jej dotkol?“ spýtal sa Grady a opatrne vykročil vpred.

Kobyľa sa postavila na zadné a zamávala krídlami.

Grady ustúpil. „To bude problém.“

Pri skoku s pegerožcom by niekto musel s tvorom udržiavať fyzický kontakt, aby sa medzi nimi vytvorilo spojenie.

„Môžem s ňou skočiť...“ navrhla Sophie.

„V žiadnom prípade!“ Gradyho výkrik kobyľu vyplašil, preto stíšil hlas a šeptom dodal: „To je príliš nebezpečné.“

„Zvládnem to,“ trvala na svojom Sophie. Všetko to vzrušenie vymazalo bolesť hlavy aj únavu po mozgovom tlaku.

„Ehm, pamätáš si, čo sa stalo minule?“ prerušil ju Dex.

Sophie naňho nahnevane zazrela, prekvapená, že sa postavil na Gradyho stranu.

„Hej, nepozerať sa na mňa tak. Takmer si vybledla.“

Pri poslednej vete sa mu zlomil hlas a Sophie sa nemohla ubrániť otázke, koľko toho Dex v ten deň videl. Myslela si, že bol v bezvedomí, keď urobila takmer smrteľný skok, aby unikla únoscom. No zrejme videl, ako ju svetlo ťahalo preč – aspoň to jej povedal Elwin. S Dexom nikdy nehovorili o tom, čo sa stalo. Sophie si pamätala len teplo, blikajúce farby a takú neodolateľnú príťažlivosť, že bola pripravená nasledovať ju kamkoľvek – a takmer to aj urobila.

Nikdy nezabudne na utrpenie, ktoré prežila, keď sa snažila vtiahnuť naspäť do svojho tela. A teraz sa jej pri každom skoku trochu krútila hlava. Závrat však zakaždým trval len niekoľko sekúnd, a hoci ju Elwin od jej uzdravenia mnoho ráz vyšetril, nikdy nenašiel nič, čo by nebolo v poriadku. Navyše, všetko sa to stalo predtým, ako sa naučila používať svoju zvýšenú koncentráciu. Skôr ako vôbec vedela, že má zvýšenú koncentráciu. Nehovoriac o tom, že únoscovia jej vtedy vzali nexus.

Položila dlaň na hladký čierny náramok na zápästí a prstami prešla po trblietavom tyrkysovom kameni uprostred, obklopenom vlnovkami briliantov. Nexus ju zahalil silovým poľom, vďaka čomu nemohla počas skoku stratiť ani jediná časticu seba samej. To znamenalo, že mohla využiť svoje sústredenie na ochranu kobyly pego-rožca a bezpečne ich obe preniesť domov.

V jej hlave to dávalo zmysel, ale nedokázala potlačiť jemné chvenie pri predstave ďalšieho riskantného skoku.

„Nemáme na výber,“ povedala Sophie, aby presvedčila nielen seba, ale aj Gradyho a Dexa. „Ibaže by som prehliadla nejakú inú možnosť?“

Keď nezaznel iný návrh, zhlboka sa nadýchla a predstavila si, že jej koncentrácia pokrýva trblietavého koňa ako ochranná pečať. Znova ju rozbolela hlava a musela

nasmerovať poslednú časť svojej energie z jadra, aby pokrýla také veľké stvorenie, ale nazbierala dosť síl a pocítila, že ho silno drží myslou.

Zvládne to.

Kým si to stihla rozmyslieť, položila jednu ruku na pegorožcovo líce a druhou uchopila príviesok visiacy na dlhej retiazke okolo svojho krku. Zdvihla kryštál, svetlo dopadlo na jediný výbrus v kamení a odrazilo sa smerom k zemi.

„Sophie, neopo...“ začal Grady, ale bolo neskoro. Vstúpila do svetla a nechala teplo preniknúť pod svoju pokožku ako tisíc šteklivých pierok. Následne trblietavý prúd odniesol ju aj pegorožca.

Tri

S vieže pastviny Skrýšopoľa sa zaleskli, keď sa Sophie znova zhmotnila na širokej, kvetinami lemovanej ceste, ktorá prechádzala hlavným areálom. Stála síce pevne na nohách, ale závrat bol takmer neznesiteľný. Dúhové škvrny svetla jej zahmlievali zrak, akoby videla svet cez kaleidoskop. Zakolísala sa a želala si, aby sa mala čoho chytiť, keď kobyľa pegorožca s vydeseným zaerdžaním vzlietla k oblohe sfarbenej západom slnka.

Sophie sa za ňou potácala, ale urobila len niekoľko krokov, keď ju silné ruky zdrapili za plecía a prudko ju otočili.

„Čo ti to napadlo?“ Grady mu sa triasli ruky, keď ju pevne držal, ale Sophie sa viac obávala rozmazanej sivej škvrny, ktorá sa týčila za ním. Aj cez víriace farby rozoznala Sandorov zúrivý pohľad.

„Som v poriadku, prisahám,“ povedala, zhlboka sa nadýchla a dúfala, že jej slová sú pravdivé.

Okrídlený kôň zaerdžal a vlna jeho paniky pomohla Sophie sústrediť sa. „Musím ju upokojiť, inak odletí.“

Grady na sekundu zosilnil stisk na jej plecích. Potom pokrútil hlavou a pustil ju. „Tento rozhovor dokončíme neskôr.“

Bola si istá, že tomu neunikne, ale nemala čas sa tým zaoberať. Konečne sa jej vyjasnila myseľ – a práve včas. Verdi, ich samica tyranosaura, ktorá si ešte stále nezvykla na vegetariánsku stravu, zarevala, akoby dostala chuť na ligotavú konskú maškrtu.

Kobyla sa odklonila od dinosaura s neónovozeleným operením a zamierila k Háju, bujnému sadu so zaguľatenými, pokrivenými stromami. Z oblúkových zelených dverí v kmeňoch vybehlo niekoľko územčistých hnedých záhradných trpaslíkov, ktorí svojimi obrovskými sivými očami hľadeli na kobylu krúžiacu nad ich hlavami.

„Pomôžte mi – potrebujem niečo, čím ju prilákam dole,“ zavolala Sophie, keď sa okolo nich prehnala, hoci niekoľko záhradných trpaslíkov už vyrazilo smerom k radu zlatých síl, ktoré lemovali útesy. Záhradní trpaslíci neboli sluhovia – žili s elfmi z vlastnej vôle – a boli majstrami v starostlivosti o rastliny a zvieratá. Sophie dúfala, že vedeli, čomu pegorožec jednoducho nedokáže odolať.

„Človeče, si v tom až po uši,“ poznamenal Dex, keď ju dobehol. „Budeš mať šťastie, ak ťa Grady s Edaline pustia z domu, keď budeš mať dvestopäťdesiat rokov.“

„Nepomáhaš mi, Dex.“

Prosím, vráť sa, vyslala kobyle myšlienku, keď vyletela ešte vyššie. *Priateľka*.

„Skús toto,“ ozval sa za ňou Grady a podal jej hrst skrútených bledomodrých stoniek.

Pikantná vôňa podobná škorici poštekli Sophie v nose, len čo ich od neho vzala a zdvihla k oblohe. „Pod' dolu, moja milá,“ zavolala a vyslala kobyle mentálne obrazy, ako si pochutnáva na tenkých stebľách. *Mám pre teba dobroty*.

Do Sophiiniých emócií sa vplietla zvedavosť.

Dobroty! zopakovala Sophie.

Kobyľa zaerdžala, zakrúžila a zniesla sa nižšie, ale nepristála. Sophie opakovala svoj sľub o maškrtkách a mávala nimi vo vzduchu, až kým po ďalších troch otočkách kobyľa pomaly pristála niekoľko krokov od nej a niekoľko ráz dupla lesklými kopytami do zeme.

Sophie sa usmiala a podala jej stonky. „Nech sa páči.“

Okrídlený kôň pozoroval Sophie obrovskými hnedými očami. Potom sa vrhol dopredu, natiahol vlhkú papuľku a veľkými zubami odhryzol vrcholy dobrôt priamo zo Sophiinej ruky. Sophie sotva stihla odtiahnuť prsty, kým pegorožec zhltol zvyšok.

„Fuj,“ pošťožoval sa Dex a zapchal si nos. „Kto by povedal, že trblietavým koníkom tak páchne z úst?“

„To je nič v porovnaní s Iggyho dychom,“ pripomenula mu Sophie. Jej rarášok bol síce chlpáč veľký ako dlaň, ale zakaždým, keď otvoril ústa, bolo to ako stáť vedľa hory hniúcich vajec a použitých plienok. „Myslím, že budeme potrebovať viac dobrôt,“ dodala, keď sa jej kobyľa pustila olizovať dlaň drsným fialovým jazykom.

„Už sú na ceste.“ Grady ukázal na záhradného trpaslíka, ktorý sa k nim potácal s balíkom modrých stebiel, ktoré boli takmer rovnako vysoké ako on.

Záhradní trpaslíci skôr pripomínali rastliny než zvieratá. Mali drsnú, zemitú pokožku a žiarivozelené palce. Sophie vedelo ešte stále trochu zaraziť, keď zazrela ich podivné črty, takže nebola prekvapená, keď pegorožec zaerdžal a postavil sa na zadné. No záhradný trpaslík sa tým nenechal zneistiť. Pri úškrne odhalil zelené zuby a rozsypal dobroty tak, aby vytvorili tenkú cestičku vedúcu k voliére, ktorú zvyčajne používali pre pterodaktyly. Nervózna kobyľa sa podozrievavo zadívala na stebľa, ale po chvíli sklonila hlavu a s prežúvaním sa pomaly presúvala smerom k ohrade.

Tešila sa z posledných pochúťok, keď za ňou Grady zavrel bránu a zamkol ju vnútri malej kupoly z prepletených zelených bambusov.

Sophie zachvátila panika, keď sa kobyľa pokúsila rozťahnuť krídla vo svojom výbehu, ale nepodarilo sa jej to.

„Je to len na pár hodín,“ vysvetlil Grady, keď zbadal Sophiin zamračený výraz. „Záhradní trpaslíci už pracujú na ohradení pastviny Pri útesoch.“

„Fíha, naozaj?“ Grady s Edaline nechali vyprázdniť pastvinu Pri útesoch krátko po tom, ako Sophie zmizla, lebo sa nedokázali ani priblížiť k jaskyniam, kde sa údajne utopila. Po jej záchrane pridali vysoký kovový plot pozdĺž okraja útesov, aby nikto nemohol používať chodník vedúci na pláž pod útesmi. Sophie si nebola istá, či mal zložitý viacšací zámok za úlohu udržať vnútri ju alebo ostatných vonku, ale tak či onak, nemala ťažkosti držať sa čo najďalej od tých jaskýň. Nikdy ich už nechcela vidieť.

Tá pastvina však bola dokonalá rozľahlá plocha s mäkkými trávnatými pahorkami, kde mohol bývať lietajúci kôň, preto chápala, prečo ju Grady chcel využiť. No jej ohradenie by si vyžadovalo obrovské úsilie. Našťastie boli záhradní trpaslíci neuveriteľne pracovité bytosti. Čerpali energiu zo slnka a takmer nepotrebovali spať, takže vždy hľadali spôsoby, ako sa zamestnať. Ak niekto mohol dokázať taký zázrak, boli to oni.

„Môžeme jej aspoň dať viac maškrtiek, aby sme ju rozveselili?“ Kobyľa pegorožca na ňu hľadela smutnými, slzami zaliatymi očami.

„Záhradní trpaslíci jej práve nesú ďalšie. Ako dobre, že sa im dnes podarilo nazbierať toľko medovníkovky.“

Budeš v poriadku, prihovorila sa jej v duchu Sophie. *Sľubujem.* Kobyľa odvrátila pohľad.

„Teraz ma nenávidí.“

„Odpustí ti.“ Grady jej položil ruku na plece a to dodalo Sophie odvalu otočiť sa a pozrieť sa naňho.

„A čo ty?“ spýtala sa potichu. „Stále ma nenávidíš za to, že som s ňou sem skočila?“

Grady zavrel oči. „Sophie, nemôžeš urobiť nič, za čo by som ťa nenávidel. No to, čo si spravila, bolo veľmi nebezpečné. Ak by sa ti niečo stalo, tak by som...“

Sophie hľadela na svoje nohy. „Je mi to ľúto. Naozaj sa snažím byť opatrná.“

„Viem. No opatrnosti nikdy nie je dosť, dobre?“

Prikývla a Grady ju silno objal.

Do nosa jej z jeho tuniky vrazil zápach sasquatcha a so zakašľaním sa odtiahla. „Tak, aký je môj trest?“

„Ráno ťa prezrie Elwin, aby sme sa uistili, že si naozaj v poriadku.“

Žiaľ, to ju neprekvapilo. Bola pravda, že držala rekord v počte návštev lekára, čo bolo ironické, keďže lekárov nenáľala.

„A celý mesiac budeš kúpať verminiona,“ dodal Grady.

Sophie zastonala. Bola presvedčená, že ten obrovský mutant škrekča snová pomstu, odkedy ho pomohla chytiť niekoľko dní po príchode do Skrýšopoľa. „To je kruté.“

„Nie, to je úžasné,“ opravil ju Dex.

„Som rád, že si to myslíš, Dex,“ povedal mu Grady, „lebo jej s tým pomôžeš.“

„Hej, ja som neurobil nič zlé!“

„Nikdy som netvrdil opak. No skutočne si myslíš, že Sophie ťa nechá len tak stáť a dívať sa, ako pracuje?“

Mal pravdu. Rozhodne zamýšľala zapojiť ho do práce – a chodil k nim predsa skoro každý deň. Veď boli najlepšie priatelia.

No niečo na spôsobe, akým sa na nich Grady usmieval, spôsobilo, že Sophie zahoreli líca. Dex si to musel tiež všimnúť, lebo mal tvár červenú ako rak, keď zamumlal nejakú výhovorku o tom, že rodičia sa oňho budú báť, ak sa hneď nevráti domov, a rýchlo odišiel.

Grady vzal Sophie za ruku a úsmev mu zmizol z tváre. „Myslím, že by sme Edaline nemali vravieť o tvojom malom dobrodružstve, keďže zajtra...“

„Je mi ľúto, že som ťa vystrašila.“

Smutne sa na ňu usmial. „Len to viac nerob. Pod', zmyjeme zo seba zápach sasquatcha a povieme Edaline, čo sme našli.“

Keď sa Sophie osprchovala, prezliekla a nakrmila Iggyho, aby jej nezničil izbu – raráškovia vedeli byť veľmi otravné stvorenia, ak boli nespokojní –, slnko už zapadlo a záhradní trpaslíci dokončili prípravu pastviny. Sophie naskočila husia koža, keď sa priblížila k novej ohrade, a hoci sa snažila neďávať sa tam, jej pohľad niekoľko ráz zabľúdil k útesom, kde sa mesačný svit odrážal od okraja železnej brány.

Prinútila sa odvrátiť zrak a sústredila sa na hrubé stonky, ktoré vyzerali ako fialový bambus ohnutý do širokých oblúkov, aby vytvorili nad viac ako kilometer širokou lúčkou kupolu pripomínajúcu pavučinu. Ďalšie oblúky stoniek boli usporiadané ako domino a vytvárali krytú cestu na bezpečný presun pegorožca z jedného výbehu do druhého. No kobylu nikde nevidela.

„Je príliš vystrašená,“ vysvetlil Grady, keď ho Sophie našla pri ohrade pterodaktylov. „Záhradní trpaslíci sa ju teraz boja premiestniť. Mohla by sa zraniť pri pokuse o útek.“

„Nemusíš sa báť, kráska,“ zašepkala Edaline, keď sa priblížila s hrstou medovníkovky. „Snažíme sa ti pomôcť.“

Kobyła zaerdžala a vykoplá.

Edaline ustúpila a odhrnula si vlnité jantárové vlasy z tváre. „Neviem, čo iné mám skúsiť.“

„Myslíš, že ju dokážeš upokojiť, Sophie?“ spýtal sa Grady.

„Možno.“ Sophie sa priblížila, a len čo ju kobyła zbadala, prestala vystrájať. Mesiac premenil jej ligotavú srst' na striebornú a jej tmavé oči žiarili ako hviezdy.

Priateľka? vyslala jej Sophie.

Priateľka! odpovedala kobyľka a sklonila papuľu, aby sa Sophie mohla načiahnuť cez mrežu a poškrabkať ju po hlave.

„Úžasné,“ šepľala Edaline a prvýkrát za viac ako týždeň sa usmiala. Aj tmavé tieňe pod jej tyrkysovými očami zmizli. „Môžeš ju odprevadiť do jej nového výbehu?“

„Skúsím to.“ Sophie poslala kobyľe obrazy ohrady na útesoch a zopakovala: *Tvoj nový domov*. Keď to nepomohlo, pridala obraz pasúceho sa pegořořca.

Kobyła spracovala jej správu a odpovedala vlastným: tmavá hviezdnatá obľoha s trblietavým, voľne lietajúcim strieborným koňom.

„Myslím, že tu nechce zostať,“ zašepkala Sophie.

„Nuž, musí. Je príliš dôležitá,“ pripomenul jej Grady. „Okrem toho, toto je jediný spôsob, ako ju udržať v bezpečí. Premýšľaj, čo by sa stalo, keby sa jej zmocnili ľudia.“

Sophie sa v mysli zjavil obraz pegořořca napojeného k miliónom desivých lekářských prístrojov a zachvela sa. Kobyľe telepaticky odovzdala správu: *Tu je bezpečné*.

Bezpečné, zopakovala kobyła, ale nezdalo sa, že by toľto slovu naozaj rozumela. Alebo jej to bolo jedno.

Sophie vyskúšala inú taktiku. *Už nebudeš osamelá*.

Kobyła to spracovala a po niekoľkých sekundách váhavo odpovedala: *Priateľka?*

Priateľka, uistila ju Sophie a znovu jej poslala obraz ohrady. *Bezpečné. Vezmem ťa do tvojho nového domova.*

Tentoraz kobyľa neprotestovala a Sophie kývla na Gradyho. Ten dal záhradným trpaslíkom signál, aby otvorili brány medzi pastvinami.

Pokojne, vyslala Sophie, keď sa kobyľa napla, ale stále cítila nával paniky, len čo sa brány odsunuli a kobyľa vyrazila dopredu a preletela tunelom plnou rýchlosťou.

Sophie bežala za ňou s Gradym a Edalíne za pätami a všetci lapali po dychu, keď sa trblietavý kôň dostal na svoju novú pastvinu, rozťahal krídla a vyletel do najvyššej časti svojej kupoly.

„Výborne, Sophie,“ povedal Grady a stisol jej plecia. „Čo by sme bez teba robili?“

Začervenala sa od chvály. „Povedali ste niekomu, že sme ju našli?“

„Snažil som sa dovolať Aldenovi, ale bol mimo dosahu. Skúsím to ráno.“

Sophie sa zachvela, hoci jej nebola zima. Bolo len málo miest, kde by hovorník – malý strieborný štvorček, ktorý fungoval trochu ako videotelefón – nemal dosah, a všetky tie miesta boli temné a zakázané. Nechcela ani pomyslieť na to, že Alden je niekde, kde riskuje život, aby našiel jej únoscov.

Lietajúca kobyľa zaerdžala a pristála, čím ju vrátila späť do prítomnosti.

Sophie sa načiahla cez fialové mreže a po sekunde sa kobyľa priblížila natoľko, že ju Sophie mohla pohladkať po lesklom krku. *Kiežby som vedela, ako ťa mám volať.*

Zdalo sa jej nesprávne nazývať takú úchvatnú bytosť niečím takým nudným ako „pegorožec“. *Máš meno, kráska?*

V skutočnosti nečakala odpoveď, ale napriek tomu sa v jej mysli vynorila myšlienka. Bola podivne teplá a mäkká, a keď sa sústredila, premenila sa na slovo.

„Lesana?“ zašepkala Sophie.

Kobyla zaerdžala.

„Čo si to povedala?“ spýtala sa Edaline.

Sophie potriasla hlavou, aby si ju vyčistila. „Myslím, že sa volá Lesana.“

Lesana znova zaerdžala.

„Počkaj, dokážeš s ňou komunikovať *slovami*?“ začudoval sa Grady.

„Niekedy opakuje slová, ktoré jej odovzdávam, ale toto bolo iné. Mala som pocit, akoby so mnou hovorila svojím vlastným jazykom a ja som to preložila.“

Na sekundu na ňu obaja len zízali. Potom sa Grady zamial. „Tvoje talenty ma nikdy neprestanú udivovať.“

Sophie sa pokúsila usmiať, ale stiahlo jej žalúdok.

Byť polyglotom – mať schopnosť rozumieť akémukoľvek jazyku – bola ďalšia schopnosť, ktorá sa v nej prebudila počas únosu. *Tretia* špeciálna schopnosť. Pravdepodobne by mala byť hrdá na to, že má toľko schopností, ale nemohla sa ubrániť obavám z toho, čo jej schopnosti znamenajú. A čo sa očakáva, že s nimi urobí.

Z jej spomienok sa ozval strašidelný hlas: *Si ich malá bábkka*.

„Si v poriadku, Sophie?“ opýtala sa Edaline s vráskou obáv medzi obočím.

„Áno, som iba unavená.“ Len čo tieto slová vyšli z jej úst, uvedomila si, že sú pravdivé. Bolelo ju celé telo a za očami jej stále pulzovala mierna migréna. „Myslím, že pôjdem do postele.“ Videla, že Gradyho a Edaline nepresvedčila, ale nenaliehali na ňu. Pohladkala Lesanu po hebkom

nose, slúbila, že sa uvidia ráno, a zamierila do svojej spálne, ktorá zaberala celé tretie poschodie Skryšopoľa.

Jej izba bola tmavá, osvetlená len mesačným svetlom prenikajúcim cez okná. Zostala stáť vo dverách, luskla prstami, a kým pokračovala ďalej, počkala, až kryštálové hviezdy visiace zo stropu zaplavili miestnosť svetlom.

Sandor už vykonal svoju nočnú obhliadku jej izby, aby skontroloval, či sa tam nenachádzajú nejakí votrelci, ale ona aj tak prezrela každý kút a tieň, či nenájde známky toho, že tam bol ešte niekto. Okrem úplne rozžutej topánky – Iggyho dielo – bolo všetko na svojom mieste. Ani jediný lupienok na kvetoch, ktoré boli vtkané do jej koberca, nebol porušený.

Spokojná zavrela dvere, prezliekla sa do pyžama a zvalila sa do svojej obrovskej postele s baldachýnom. Ponaťahovala si unavené svaly. Pritisla tvár k Elle, žiarivomodrej plyšovej slonici, bez ktorej nevedela zaspáť, a opäť luskla prstami, aby zhasla svetlá. Iggy si ľahol na jej vankúš, skrútil svoje malé sivé telo do klobka a o pár sekúnd chrápal ako motorová píla. Sophie ho poškrabkala po chlpatom brušku a želala si, aby aj ona dokázala tak poľahky zaspáť. Tleskla, aby spustila hrubé rolety na oknách.

Dúfala, že zavrie oči a bude snívať o trblietavých okrídlených koňoch lietajúcich po jasnomodrej oblohe. Namiesto toho ju prenasledovali postavy v čiernych plášťoch, ktoré ju zdrapili z tieňov, omámili a odvliekli. Ostré putá sa jej zarezávali do zápästí a členkov, zatiaľ čo na ňu niekto vrieskal otázky, na ktoré nepoznala odpovede. Potom jej ohnivé ruky popálili pokožku a v tme sa vznášal strašidelný šepot hlasov.

Nájdu ju.

Viac im neunikne.

Štyri

Bol to len sen, usilovala sa Sophie presvedčiť samu seba, keď si utierala studený pot z čela. No pokožka jej pulzovala od spomienky na bolesť a stále cítila zápach odporne sladkých sedatív, ktoré ju štípali v nose. A ten hlas...

Na ten hlas nikdy nezabudne.

So zachvením vyliezla z postele, prešla po špičkách po koberci a pritisla ucho k hladkým dreveným dverám. Jej zrýchlený tep sa spomalil, keď začula Sandorov pravidelný dych na druhej strane. V hĺbke duše bola naozaj vďačná za jeho ochranu. Len si priala, aby ju nepotrebovala.

Dex nemal osobného strážcu. Prosto bol v nesprávnom čase na nesprávnom mieste a Sophie sa pre to stále cítila hrozne. Šli po nej, lebo chceli zistiť, čo dokáže.

Lenže... čo si mysleli, že dokáže?

Táto otázka ju prenasledovala viac než nočné mory. Potichu sa vybrala k svojmu stolu, aby vzala jedinú vec, o ktorej vedela, že ju upokojí.

V hodvábe zabalený balíček bol bezpečne uložený v zadnej časti spodnej zásuvky. Nerozbalila ho, kým sa neskryla pod perinu. Chladná strieborná guľa sa pri jej

dotyku zahriala a slovo ŠPEHOGUĽA zasvietilo zlatými písmenami, ktoré vrhali slabé svetlo do jej malej jaskyne pod prikrývkou.

Sophie zavrela oči a chvíľu jej trvalo, kým vyslovila mená, ktoré si starostlivo zapamätala – mená, ktoré jej Rada zakázala poznať.

„Ukáž mi Connora, Kate a Natalie Freemanovcov,“ zašepkala a otvorila oči, keď špehoguľa zablikala a v jej strede sa zjavili tri postavy.

Jej mama vyzerala štíhlejšia, sestra vyššia a otec mal vo vlasoch šedivé pramene, ktoré si Sophie nepamätala – ale boli to oni. Sedeli pri večeri v nejakej vzdialenej časti sveta a jedli *fettuccini* ako dokonale šťastná rodina. Bez toho, aby tušili, že vôbec existuje.

To bolo to, čo pre nich chcela – o čo prosila. Aby ju vymazali, aby im v ich nových životoch nechýbala. Nebolo však ľahké byť zabudnutá. Najmä preto, lebo Sophie nedokázala zabudnúť na nich.

Dívala sa na nich, až sa jej oči zahmlili od slz. Potom si ich utrela a zašepkala: „Ukáž mi pána Forkla.“

Špehoguľa sčernela a zablikalo slovo, ktoré jej už poriadne liezlo na nervy:

NEZNÁMY.

Zovrela guľu v ruke a snažila sa ju hrubou silou presvedčiť, aby spolupracovala. Vedela, že to nie je jeho skutočné meno, ale stále dúfala, že špehoguli sa predsa len podarí zistiť jeho skutočnú identitu. Bol jej jediným spojením s Čiernou labuťou. To on zachránil ju aj Dexa, keď ich uniesli. On aktivoval všetky jej nové schopnosti. Dokonca sa vydával za jej suseda, keď bývala so svojou ľudskou rodinou, a pravdepodobne to bol on, kto jej do hlavy vložil tajomstvá.

Mal všetky odpovede, ktoré potrebovala.

No *nechcel*, aby ho našli.

Zabalila špehoguľu do látky a vrátila ju do skrýše. Potom z hornej zásuvky vybrala hrubú modrozelenú knihu spolu s ďalším hodvábnym balíčkom. Posadila sa na podlahu, oprela sa o bok stola a rozbalila fľašu mesačného svitu. Bledé svetlo bolo akurát dosť jasné na to, aby videla a Sandor nespozoroval, že nespí.

Prstami prechádzala po vyrytých líniách strieborného vtáka na obale. *Lunopáv*.

Zmrazilo ju vždy, keď ho zbadala.

Alden jej dal denník spomienok, aby mohla zaznamenávať svoje sny a sledovať všetky spomienky, ktoré neboli jej. Od únosu ho však používala na vlastné vyšetrovanie Čiernej labute. Stále dúfala, že v jej spomienkach ostali stopy, ktoré jej pomôžu organizáciu vystopovať. Problém bol v tom, že nemala tušenie, ako získať prístup k tajným informáciám, ktoré tam zanechali. Vždy, keď sa v jej mysli vynoril záblesk spomienky, túto skrytú spomienku niečo prebudilo – zvyčajne odkaz alebo darček od Čiernej labute. Keď nemala nič, čo by spustilo nový „záblesk“, musela prácne prechádzať trinásť rokov svojho života – a vďaka svojej fotografickej pamäti mala *veľa* spomienok, ktoré musela zanalyzovať. Sústredila sa však len na dve udalosti, ktoré sa jej zdali kľúčové.

Prvá sa udiala, keď mala päť rokov. Prebudila sa na pohotovosti a lekári jej povedali, že spadla, udrela si hlavu a ich sused zavolať 112. Od tej chvíle dokázala čítať ľuďom myšlienky. Teraz vedela, že pán Forkle toho dňa spustil jej telepatické schopnosti. Nevedela však prečo. Päť rokov bolo neuveriteľne málo na to, aby sa prejavila špeciálna schopnosť, a tento talent jej veľmi sťažoval začlenenie

medzi ľudí. Tak prečo v nej aktivoval telepatiu? A prečo si nepamätala, čo sa stalo?

Druhý incident sa stal, keď mala deväť rokov. Znova skončila v nemocnici, tentoraz vinou silnej alergickej reakcie. Ľudskí lekári nikdy nezistili, čo ju spôsobilo, ale pred pár mesiacmi sa pri veľmi bolestivom zážitku dozvedela, že je smrteľne alergická na limbium, špeciálnu zlúčeninu, ktorá ovplyvňovala určité oblasti mozgu. Musela dokonca nosiť fliašičku s protilátkou, ktorú vytvoril Elwin, pre prípad, že by ju náhodou skonzumovala. Len elfovia vedeli, ako vyrobiť limbium, ale teraz si bola istá, že vtedy prišla do kontaktu s aspoň jedným elfom bez toho, aby si to uvedomila – a príznaky oboch reakcií boli rovnaké. Niekoľko jej teda musel dať limbium. Lenže kto? A prečo?

Dve nejasné šmuhy v jej minulosti. V oboch prípadoch elfovia jasne zasiahli do jej života. To nemohla byť náhoda. Únoscovia nedokázali vymazať jej spomienky, ale Čierna labuť ju stvorila. A nemali žiadny problém vložiť jej do hlavy tajné informácie. Pokojne teda mohli aj nejaké odstrániť.

Potrebovala tie spomienky späť. V hĺbke jej podvedomia muselo zostať niečo, nejaká stopa, ktorá by pomohla vyvolať nejaký malý kúsok, ktorý im unikol. Stačilo ho len nájsť.

Iggy priletel k jej nohe a schúlil sa jej na kolene, keď otvorila prvú prázdnu stránku v denníku spomienok.

No tak, mozog. Tentoraz mi daj niečo užitočné.

„Stále máš ťažkosti so spánkom?“ spýtal sa Elwin, zažmurkal cez hrubé dúhové okuliare a kľakol si pred ňu. Ranné slnko prenikalo cez sklenené steny obývacej izby, kde Sophie sedela na elegantnej bielej pohovke. „Tie tmavé kruhy pod očami už pripomínajú modriny.“

„Trápi ma veľa vecí.“

Zložil okuliare, aby na ňu lepšie videl. „Chceš sa o niečom z toho porozprávať?“

V myslí sa jej zjavila spomienka na závrat, ktorý mala predchádzajúci deň, ale odvrátila pohľad a pokrčila plecami. Bola unavená z toho, ako ju testovali, sledovali a robili okolo nej rozruch. Navyše, keby s ňou niečo nebolo v poriadku, Elwin by to už zistil. Jeho okuliare dovideli až do jej buniek.

Elwin sa s povzdychom postavil. Vo svojej limetovozelenej tunike pokrytej gremlinmi pôsobil v elegantnej, dokonale čistej miestnosti neuveriteľne nepatrične. V Skryšopoli bolo zvyčajne porozhadzovaných niekoľko kníh a zariadení, ktoré dodávali miestnosti farbu, no Edaline sa pustila do upratovania, aby sa rozptýlila.

„Pozri sa hore,“ prikázal jej Elwin a opäť si nasadil okuliare. Sophie poslúchla a jej pohľad zachytil svetlo z krištáľov lustra uprostred miestnosti. Mala pocit, že sa jej farebný záblesk vpil do mozgu a spôsobil jej pulzovanie v hlave.

„Si v poriadku?“ spýtal sa Elwin, keď sa mykla.

„Prečo? Vidíte niečo?“

Elwin sa zamračil, naklonil sa bližšie a pozrel jej na čelo. „Nie, všetko vyzerá normálne.“

Vydýchla si, ani si neuvedomila, že zadržiavala dych. Všetko vyzeralo normálne.

Všetko *bolo* normálne.

Bola len unavená po prebdenej noci.

„Naozaj si potrebuješ oddýchnuť,“ povedal Elwin, ako by jej čítal myšlienky. „Možno by si mala pred spaním vyskúšať čaj zo spáčíka lekárskeho.“

„Žiadne sedatíva.“

„Je to iba čaj...“

„Žiadne sedatíva.“ Strávila týždeň svojho života v omámenom stave, keď ju únoscovia držali ako rukojemníčku. Nikdy viac nechcela zažiť ten pocit.

Elwin si sadol vedľa nej na plyšovú pohovku. „Dobre. Nechajme nespavosť tak. Ale ak nezačneš spať, budeme musieť vymyslieť nejaký plán. Rozumieš?“

Čakal, kým prikývne.

„Dobre. A chcem ťa o pár týždňov skontrolovať. Dovtedy sa už začne škola, tak príď do mojej ordinácie. Pripravím ti tvoju obvyklú posteľ.“

Sophie sa zahľadela do zeme. Samozrejme, že bude musieť navštíviť ošetrovňu hneď počas prvého týždňa školy. Jej priatelia si ju pre to budú neúnavne doberať, najmä Keefe.

„Som rád, že sa tešíš na naše ďalšie stretnutie.“ Elwin so žmurknutím vstal a vytiahol svoj cestovač.

Otvorila ústa, aby sa ospravedlnila, ale jej myseľ zaplavila vlna paniky a zrazu nemala slová.

„Čo sa deje?“

„Ja... neviem. Myslím, že niečo nie je v poriadku s Lesanou.“ Prudko sa postavila a rozbehla sa k oblúkovým zlatým dverám hlavného vchodu do Skrýšopoľa.

Sandor skočil pred ňu. „Ak sa vonku niečo deje, musíš zostať vnútri.“

Do jej mysle sa vliala nová vlna strachu, studená a ostrá. „Ale Lesana ma potrebuje.“

Keď sa nepohol, uháňala k zadným dverám. Sandor zavrčal, znel ako nahnevaný zajac a Sophie sa neubránila úškrnu, keď vybehla von a šprintom sa vydala cez pastviny.

Sandor ju nasledoval a kričal, aby sa vrátila. Utekala okolo ohrád plných triceratopsov a chlpatých mamutov a jednej s nejakým obrovským tvorom podobným

chrobákovi, ktorého museli priniesť v noci. Lesanina panika sa s každým krokom zväčšovala, a keď Sophie prekonala posledný kopec, srdce jej spadlo do žalúdka.

Lesklé krídla kobyly boli spútané hrubým čiernym postrojom, v jej ohrade stáli tri postavy v čiernych plášťoch s kapucňami a vliekli Lesanu preč.

Päť

„**P**restaňte!“ zajačala Sophie, až sa jej roztriaslo celé telo. Zrak sa jej zahmlil a temnota zahalila jej myseľ, ale vtom ju chytil za ruku Sandor a stiahol ju za seba. Tento prudký pohyb ju vytrhol zo zúrivosti.

„Kto je tam?“ zakričal na postavy Sandor.

„Tebe neodpoviem, goblin!“ zvolala vyššia postava suchým, povýšeneckým hlasom.

Sandor vytiahol z vreciek niekoľko hviezdicových čepelí, trochu podobných nindžovským hviezdám, ale s dlhšími hrotmi a so špirálovitými okrajmi. „Máte tri sekundy na to, aby ste sa identifikovali, inak použijem toto – a uisťujem vás, že moja muška je bezchybná.“

„Čo sa tu deje?“ zakričal Grady, keď k nim zozadu pribehol. Ochranne položil ruku na Sophiino plece a zamračil sa na postavy. „Vika? Tímkin? Ste to vy?“

Jedna z postáv si stiahla kapucňu a odhrnula si vlnité hnedé vlasy z očí. „Kto iný by to mohol byť?“

Posledné kúsky hmly v Sophiinej mysli sa rozplynuli a zanechali za sebou bolesť hlavy.

Neboli to *oni*. Heksovcí však boli takmer rovnako zlí. Najmä preto, lebo Sophie vedela, kto je tá tretia postava

ešte skôr, ako si stiahla kapucňu a odhalila zamračenú tvár a hrivu kučeravých hnedých vlasov.

„Stina,“ zahundrala Sophie a pohľadom prebodla dievča, ktoré sa snažilo čo najviac jej znepríjemniť život v škole. „Čo tu robíš?“

Stina potiahla Lesanu za postroj. „Prišli sme sem po pego-rožca, aby sa mohol riadne rehabilitovať.“

Pokojne, vyslala Sophie kobyľke myšlienku, keď jej myseľ znova zaplavila panika. *Nedovolím jej, aby ťa odviedla.*

Bola prekvapená, že im Lesana dovolila priblížiť sa natoľko, aby ju dokázali spútať.

Bolo jasné, že musí tohto žiarivého koňa naučiť, ako rozpoznať číre zlo.

„Nevedel som, že sa o tom už rozhodlo,“ poznamenal Grady a pevnejšie zovrel Sophiino plece, keď sa pokúsila urobiť krok vpred.

„Azda si si nemyslel, že prenechajú rehabilitáciu pego-rožca *tebe*, však?“ spýtal sa Timkin, keď trhol Lesaninými opratami k sebe. „Ušľachtilé stvorenie si zaslúži trénera zo *šľachty*.“

„Podľa posledných informácií, ktoré mám, bola do šľachty prijatá len tvoja manželka,“ opravil ho Grady. „Aj to iba ako regentka, nie ako vyslankyňa.“

„Všetko má svoj čas,“ zavrčal Timkin a tak silno potiahol Lesanine opraty, že vystrašenej kobyľe vykrútil krk.

Regentka, vyslankyňa, šľachticná – Sophie to bolo jedno. „Ublížujete jej!“ zakričala a vrhla sa k ohrade.

Sandor sa jej postavil do cesty.

„Nič také nerobíme,“ odsekla Vika.

„Cítim jej bolesť,“ trvala na svojom Sophie.

Stina sa zasmiala svojím vysokým, sipľavým smiechom. „Pokiaľ viem *ja*, empatiu ti tvoji *tvorcovia* nedali.“

„A pokiaľ sa nemýlim *ja*, ty si zatiaľ neprejavila žiadne schopnosti,“ precedila Sophie cez zaťaté zuby. „A navyše nemusím byť empatka. Cítim jej emócie svojou myslou.“

Timkin zafunel. „To je nemožné.“

„Keby to povedal niekto iný, súhlasil by som s tebou,“ ozval sa hlas s nezameniteľným prízvukom. „Zabúdaš však, aká je Sophie výnimočná.“

Sophie sa otočila a s úľavou sa pozrela na štyri postavy, ktoré stále žiarili po skoku na pastvinu. Alden, vysoký a majestátny vo svojom tmavomodrom plášti, stál vedľa krásnej dievčiny v Sophiinom veku s dlhými tmavými vlasmi. Po jeho druhom boku boli dvaja tínedžeri, jeden s tmavými vlasmi a neuveriteľnými akvamarínovými očami a druhý so starostlivo rozstrapatenými blond vlasmi a svojím typickým úškrnom.

Biana a Fitz s údivom hľadeli na Lesanu.

Keefe sa uškrnul na Sophie. „Áno, Fosterová vždy robí bláznivé veci, ktoré nikto nechápe. Vďaka tomu si udržia-va svoju tajomnú povество.“

„Lord Alden,“ povedal Timkin, zložil kapucňu, potriasol čiernymi vlasmi a s prehnanou úctou sa uklonil. „Je mi ctou, ako vždy.“

„Nie je potrebné byť formálny, Timkin.“ Alden sa obrátil ku Gradymu. „Ospravedlňujem sa za meškanie. Dúfal som, že sem dorazím skôr, ako prídu Heksovcí. Ale Fitz, Keefe a Biana trvali na tom, že chcú vidieť dávno strateného pegorožca, a niekto potreboval čas na úpravu vlasov.“

„Hej, muž musí pred dámami vyzeráť čo najlepšie.“ Keefe sa dotkol vlasov na zátylku. „Nemám pravdu, Fosterová?“

Sophie ho ignorovala, hoci cítila, ako jej horia líca. Otočila sa k Aldenovi. „Prosím, nemôžete im predsa dovoliť, aby nám vzali Lesanu.“

„Na твоjich prosbách nezáleží,“ oznámila jej Stina. „On sa zodpovedá Rade a som si istá, že mu prikázali, aby dal kobyľu nám.“

„To Rada zamýšľala,“ priznal Alden. „Rodina Heksovcov dosiahla obrovský úspech pri rehabilitácii jednorozčcov pomocou svojich empatických schopností a práve Vikina stará mama rehabilitovala pegorožce v Útočisku. Zdá sa preto logické, aby Lesanu pripravili oni.“

„No ona ich nenávidí!“

Lesana súhlasne zaerdžala.

„Naozaj cítiš, čo cíti ona?“ spýtal sa Alden.

„Áno. Práve teraz je vystrašená a nahnevaná a chce od nich utiecť.“

„Vymýšľa si.“ Vika pritiahla Lesanu k sebe, aby jej mohla položiť ruku na lesklý krk. „Ja nič také necítim – a to som skutočná empatka.“

Sophie sa v mysli zjavil obraz a nemohla sa ubrániť úsmevu. „Lesana vás chce uhryznúť do ruky.“

„To nemôžeš vedieť.“ No Vika odtiahla ruku neuveriteľne rýchlo na niekoho, kto Sophiiiným slovám neveril.

Lesana využila jej rozptýlenie a tak silno trhla postrojom, že zrazila Viku aj Timkina na zablatenú zem jej ohrady. Pri páde pustili opraty a Lesana cvalom vyrazila na opačný koniec pastviny a ťahala pritom Stinu za sebou cez blato, až kým aj dievča konečne nepustilo opraty.

Sophie sa rozbehla k fialovým mrežiam a mala akurát dosť času na to, aby prestrčila ruku do ohrady a stihla odopnúť pracku na Lesaninom postroji, kým ju ostatní dobehli. Vďačná kobyľu roztiahla krídla a vyletela do najvyššej časti svojej zamrežovanej kupoly.

Vika chytila Sophie za zápästie zablatenou rukou. „Ty hnusné dievčisko! Okamžite ju zavolaj späť.“

„Prečo potrebujete moju pomoc? Veď ste expertka, nie?“

Keefe sa zašklabil. „Och, to bolo dobré, Fosterová!“

„Sklapni!“ zasyčala Vika a zosilnila stisk.

„Pusti ju,“ zavrčal Sandor a Sophie počula zacvendžanie kovu, akoby vytasil meč.

Vika na neho na okamih zazrela, potom Sophie odstrčila, našťastie rovno do Fitzovho náručia.

„Si v poriadku?“ spýtal sa a odmenil ju úsmevom hodným filmovej hviezdy.

Bola si celkom istá, že jej horí tvár, keď sa odtiahla a zamrmmlala: „Áno. Ďakujem.“

„Ako presne komunikuješ s pegorožcom?“ spýtal sa jej Alden.

„Nie som si istá. Niekedy je to len zhluk obrazov, ktoré mi preblesknú hlavou. Inokedy mám pocit, že mi naplňa hlavu svojimi emóciami a ja ich cítim. Občas je to slovo. Ale je to...“

„Slovo?“ prerušil ju Alden.

Timkinov smiech bol ostrý a škaredý. „Čakáš, že tomu uveríme?“

„Ako inak by som vedela, že sa volá Lesana?“

Lesana opäť zaerdžala.

„To môže byť len náhoda,“ namietla Stina. „Stavím sa, že by reagovala na čokoľvek. Lesana. Desana. Kesana.“

Lesana sa na ňu ani nepozrela.

„Lesana,“ zašepkal Timkin.

Lesana nielenže zaerdžala, ale sa na nich všetkých troch aj vrhla, takže sa museli hodiť do blata, aby ich nezrazila.

Alden sa usmial. „Myslím, že je rozhodnuté.“

Vika sa postavila a pokúsila sa utrieť si špinu z tváre, ale podarilo sa jej ju len viac rozmazať. „Nechápem, prečo

je to dôležité. Som si istá, že Rada už vydala rozkaz, aby sme ju odviedli, Alden.“

„Lesana sa k tomu nemôže vyjadriť?“ spýtala sa ho Sophie.

„Samozrejme, že nemôže!“ skríkol Timkin. „Zvieratá žijú tam, kde im povieme. Nie sú to *inteligentné* bytosti.“

„Určite som ťa zle počul, Timkin,“ poznamenal Alden potichu. „Nikto z nás by nikdy neprejavil nedostatok rešpektu voči živému tvorovi. Obzvlášť nikto s ambíciami na vstup do *šlachty*.“

Timkinove rysy sa skrútili do nepríjemnej, nahnevanej grimasy, ale povedal len: „Máš pravdu.“

Alden prikývol. „Potom určite súhlasíš, že ak Lesana dokáže vyjadriť svoje želania, mali by sme ich rešpektovať. Otázka znie: čo chce?“

„Chce tu zostať,“ oznámila im Sophie.

Stina zagúľala očami. „Prosím vás. To si vymyslela iba preto, aby si mohla pegorožca nechať pre seba.“

„Myslím, že blato na vašom oblečení jasne dokazuje, čo k vám Lesana cíti,“ podotkol Grady.

„No *my* sme rehabilitovali druhého pegorožca,“ protestovala Vika.

„Nie vy osobne. A stalo sa to predtým, ako sme mali Sophie,“ pripomenul jej Alden. „Vďaka svojim jedinečným schopnostiam je na túto úlohu lepšie vybavená.“

„To nemyslíš vážne...“

„Bojím sa, že áno. Rada chce, aby Lesana dostala tú najlepšiu starostlivosť, a keďže Sophie má prostriedky na komunikáciu s pegorožcom, ktoré ďaleko presahujú vaše schopnosti, Skrýšopole je najlepšou voľbou.“

Vika zažmurkala a priblížila sa k Aldenovi tak blízko, ako jej mreže ohrady dovoľovali. „Môžeš si byť istý, že Rada sa o tom okamžite dozvie.“

„Samozrejme, že áno. Len čo sa vrátim domov, pošlem im podrobnú správu. Je to súčasťou mojej práce vyslanca. Rovnako ako prijímanie konečných rozhodnutí v takýchto situáciách.“

„Neuveriteľné,“ zašomral Tímkin, keď vytiahol zo zablateného plášt'a cestovač a zdvihol tenkú striebornú paličku do slnečného svetla. „Ako môžeš dôverovať takej exotke. Nie div, že sa šíria chýry o tom, aká je Rada neschopná.“

Heksovci skočili, skôr ako stíhol niekto zareagovať. Z Aldena sa vydral dlhý, ťažký povzdych.

Sophie hľadela do zeme a želala si, aby tam bola diera, do ktorej by sa mohla schovať. Namiesto toho zavolala Lesanu a pohladkala ju po lesklej hrive. *Upokoj sa. Už sú preč.*

„Zhoršujú sa nepokoje?“ spýtal sa Grady Aldena.

Sophie si vytrhla mihalnicu, keď Alden zaváhal s odpoveďou. Zločiny ako únosy mali byť v elfskom svete neznáme – rovnako ako rebélie, tajné skupiny a sprisahania spriadajúce plány na vypálenie ľudského sveta. Jej dramatický útek zo zajatia s Dexom bol nepríjemným prebudením, o ktoré nikto nestál, a keď týždne plynuli bez akýchkoľvek stôp po páchateloch, čoraz viac elfov začalo spochybňovať schopnosti Rady.

„Robíme, čo môžeme, aby sme to udržali pod kontrolou,“ odpovedal nakoniec Alden. „Ale keby sme mali ďalšieho vyslanca...“

„Vieš, že nemôžem.“

„Viem. A pegorožec nám veľmi pomôže. Mohol by všetko vyriešiť.“

Lesana si odfrkla a Sophie sa nedokázala ubrániť otázke, ako môže byť toto páchnuce stvorenie také dôležité.

„Mám pre teba nejaké informácie o tej druhej veci,“ dodal Alden a odviezol Gradyho mimo dosluchu – niežeby

Sophie nedokázala uhádnuť, o čom sa rozprávajú. Vždy to nejako súviselo s ňou.

„Si v poriadku?“ spýtala sa Biana a postavila sa vedľa nej. „Nie si exo... nie si to, čo ti povedal. Vieš to, však?“

Sophie pokrčila plecami, no nepozrela sa na ňu. Celý život ju nazývali čudáčkou a exotkou. A bolo jej úplne jedno, čo povedala Stina. No od únosu to počúvala aj od iných ľudí. Teraz všetci vedeli o jej podivných schopnostiach – a o jej tajomnom spojení s Čiernou labuťou – a zdalo sa, že nikto nevie, ako s tou informáciou naložiť.

„Biana má pravdu,“ pridal sa Fitz a vytrhol ju z pochmúrnych myšlienok. „Nenechaj sa ovplyvniť tým, čo vravia.“

Všetci si myslíme, že tvoje schopnosti sú úžasné.

Sophie bola na seba pyšná, že nevyskočila z kože, keď jej hlavou preletel Fitzov hlboký hlas s prízvukom.

Fitz jej pomohol vrátiť sa späť zo svetla, keď bledla, a odvtedy sa stal jediným telepatom, ktorý dokázal prenášať myšlienky do jej mysle. Stále nepočul, na čo myslí – za čo bola nesmierne vďačná –, a mohla ho blokovať, ak chcela. No nechcela.

Hoci... jeho myšlienky sa jej zdali podivne nesprávne. Príliš hlasné a príliš teplé, akoby jej ich vysielal horúcim, hučiacim fénom, ale pravdepodobne musel svoje myšlienky posilniť, aby prekonal jej blokovanie, preto rada prijala mier-
nu bolesť hlavy, aby takto mohli viesť svoje tajné rozhovory.

Ďakujem, odpovedala mu. Naozaj ti nepripadá divné, že sa dokážem rozprávať s Lesanou?

Žartuješ? Kiežby si ma mohla naučiť, ako to robiť.

Sophie sa usmiala. *Môžem to skúsiť.*

„Hej, čo som vám dvom povedal o tajných telepatických rozhovoroch?“ spýtal sa Keefe a vtlačil sa medzi nich. „Ak nehovoríte o mne, hovorte nahlas.“

Fitz sa zasmial. „Keefe by si veľmi prial, aby si s tebou mohol vymieňať tajné správy.“

„Prosím ťa, nepotrebujem vaše malé myšľotriky. Cítim Fosterovej tajomstvá,“ zamával rukou vo vzduchu okolo nej, „a práve teraz cítim dosť *intenzívne* emócie.“

„Pravdepodobne preto, lebo uvažujem, či ťa mám uškrtiť alebo ubíť topánkou!“

„Topánka by bola zábavnejšia,“ vložil sa do toho Keefe.

Sophie sa usmiala. „Ale možno by nebolo dobré robiť to pred členom šľachty.“

„Nie, môj otec by to pochopil. Som si istý, že sníva o tom, aby mohol urobiť to isté.“

Keefe sa na nich oboch uškrnul. „Tak poďme na to.“

„Na tvojom mieste by som bola opatrná, Keefe,“ varovala ho Biana. „Nezabúdaj, že Sophie je *uštedrovačka*.“

Biana to povedala s úsmevom, ale Sophie by sa aj tak najradšej niekam skryla.

Ak by sa prestala ovládať, mohla by niekomu vážne ublížiť – a nemala tušenie, ako to ovládať. Takmer to urobila Heksovcom, keď sa pokúsili uniesť Lesanu. A nechtiac na chvíľu vyradila Sandora z obehu, keď sa s ním prvý raz stretla. Nikdy nezabudne, ako sa jeho svalnaté telo zrútilo na zem a zvíjalo sa od bolesti.

Nikto by nemal mať schopnosť spôsobiť iným niečo také...

Sophie naplnilo podivne upokojujúce teplo, akoby sa ju Lesana snažila utešiť. No kone nič také nedokázali – alebo áno?

Sophie pristúpila bližšie k mrežiam a pohladkala Lesanu po zamatovom nose.

Pokojne, vyslala jej myšlienku Lesana.

Sophie vytreštila oči.

„Ach, takmer som ti čosi zabudla ukázať,“ vyhlásila Biana, natiahla ruku a prerušila spojenie medzi Sophie a Lesanou. „Všimla si si nejakú zmenu?“

„Už nemusíš nosiť nexus?“

Biana hrdo prikývla. „Včera sa odomkol, keď som skočila domov po nákupoch s mamou. Predbehla som Fitz a o päť týždňov.“

„A pripomína mi to pri každej príležitosti.“

Fitz stanovil akýsi rekord, keď sa mu vo veku trinástich rokov rozopol nexus. Väčšina detí mala pätnásť alebo šesťnásť rokov, kým ich koncentrácia zosilnela natoľko, aby mohli bezpečne skákať sami.

„Aspoň som porazil Keefa,“ povedal Fitz a uškrnul sa na svojho priateľa. „Pravdepodobne ostane v našej úrovni posledný, kto ho ešte bude nosiť.“

„Hej, to len preto, lebo som jednu úroveň preskočil!“ namietol Keefe.

„Nebudeš mať čoskoro pätnásť?“ spýtal sa ho Fitz.

Keefe prevrátil oči. „Nie tak skoro. Okrem toho, nezabúdajme, že Fosterová nás všetkých porazila. Jej úroveň je plná, odkedy sme jej dali nový nexus.“

„Áno, ale ona sa nepočíta, pretože Elwin ju núti, aby ho nosila,“ odvetila Biana. „Bez urážky,“ dodala a pozrela na Sophie.

Sophie pokrčila plecami a pozrela sa na plný merač na spodnej strane svojho nexusu. Hoci sa jej to vôbec nepáči- lo, Biana mala pravdu. Potom, čo zmizla, Elwin upravil jej zámok tak, aby sa odomkol až vtedy, keď sám rozhodne, že je pripravená, a ani o sekundu skôr.

Keefe ju štuchol lakťom. „Tak čo, nepreletíme sa na tvojej novej kamoške?“

„Myslíš, že by mi to dovolila?“